

Sygn. akt II KK 318/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A. L.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 października 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 9 marca 2016 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 stycznia 2016 r. Prokurator Rejonowy wystąpił do Sądu Rejonowego z wnioskiem o wydanie w stosunku do A. L. - oskarżonego o to, że w dniu 7 grudnia 2015 r. w Ł., będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci jednej

butelki alkoholu o pojemności 700 ml marki Chivas oraz 3 butelek alkoholu o pojemności po 700 ml każda marki Black Label, o łącznej wartości 461,99 zł na szkodę Spółki z o.o. Sp-k Markety K. Polska, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy, na posiedzeniu w dniu 9 marca 2016 r., powyższy wniosek uwzględnił i wydanym w tym dniu wyrokiem skazał A. L. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 25 marca 2016 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego wniosł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 9 marca 2016 r. wyroku skazującego za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 7 grudnia 2015 r., gdzie wartość skradzionego mienia wynosiła 461,99 zł, tj. z rażącą obrazą przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k., gdyż w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie A. L. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia.

Wskazując na powyższe wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi

ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego w trybie art. 335 k.p.k. wniosku i rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, uwzględniając wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i skazując A. L. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

W dacie czynu kradzież dokonana przez A. L. na szkodę Spółki z o.o. Sp-k Markety K. Polska stanowiła przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. W dacie wyrokowania czyn ten nie był już jednakże przestępstwem, a to wobec wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), na mocy którego to przepisu dokonano zmiany dotychczasowego uregulowania w zakresie wskazania granicy oddzielającej wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., wprowadzając w miejsce dotychczasowego ograniczenia kwotowego 250 zł, ograniczenie, które jest pochodną minimalnego wynagrodzenia za pracę, tj. 1/4 tego wynagrodzenia. W myśl bowiem obowiązującego również od 9 listopada 2013 r. art. 47 § 9 k.w. minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Zgodnie zaś z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2002 r., nr 200, poz. 1679 ze zm.) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1385) od dnia 1 stycznia 2016 r., a po tej dacie orzekał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 1850 zł, a zatem 1/4 tego wynagrodzenia wynosiła 462,50 zł. Podkreślić przy tym należy, że za minimalne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. i innych przepisach Kodeksu wykroczeń, uznać należy wynagrodzenie obowiązujące w dacie orzekania w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/14, Biul.PK 2015/8/10-13).

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany A. L. czyn polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 461,99 zł w chwili orzekania stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., co implikowało obowiązek stosowania przez Sąd art. 4 § 1 k.k. i zmianę oceny karnoprawnej czynu z przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. na wykroczenie określone w art. 119 § 1 k.w. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r., III KK 199/14).

Sąd Rejonowy nie dostrzegając dokonanej z dniem 9 listopada 2013 r. zmiany stanu prawnego i akceptując wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, a w następstwie skazując A. L. za przestępstwo, uczynił to zatem z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Nie ulega przy tym wątpliwości, że naruszenie wskazanych przepisów istotnie wpłynęło na treść zapadłego orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy koniecznym będzie uniknięcie uchybień będących podstawą uwzględnienia kasacji i rozpoznanie sprawy zgodnie z obowiązującym prawem procesowym i materialnym.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.